

சவைரர்களையும் கிறிஸ்தவர்களையும் எது பிரித்து வகைகிறது என்று என்னகைக் கேட்டால் ஒரு வீதிதான் என்று சொல்வனே. எனது கிராமத்தில் அப்படித்தான் இருந்தது. கிராமக்கோட்டுச் சந்தியில் இருந்து ஆனலைவிழுந்தான் வரை செல்லும் வீதியொன்று, ஒரு பக்கம் புலலோலி கிழக்கு என்றும் மற்றுபக்கம் புலலோலி தற்கு என்றும் பிரித்து வதை திருந்தது. புலலோலி கிழக்கில் சவைர்களும் புலலோலி தற்கில் கிறிஸ்தவர்களும் இருந்தார்கள். (ஒரு குறிப்பிட்ட திரும்புவதைதான் கிறிஸ்தவர்கள் இருந்தார்கள்) கிராமக்கோட்டில் இருந்து ஆனலைவிழுந்தானுக்குச் செல்லும் வீதி தொடங்கும் இடத்தில் இருந்து தள்ளிச் சபையைப் பர்தவோலயம் இருந்தது. அதையொட்டியே அனகே கிறிஸ்தவக் குடும்பங்கள் இருந்தன. விதிவிலக்காக வீதியின் இந்தப் பக்கம் அதாவது புலலோலி கிழக்குப் பக்கம் சவைர்களுடன் இணைந்து நாலு கிறிஸ்தவக் குடும்பங்களும் இருந்தன.

வீதியோ, மதங்களோ இடையில் குறுக்கிட்டாலும் இரண்டு பக்க பழக்க வழக்கங்களும் ஏறக்குறைய ஒன்றாகத்தான் இருந்தன. அவர்கள் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் தவோலயம் போவார்கள். இவர்கள் வல்லிபுரக்கோவிலுக்குப் போவார்கள். அவர்கள் மாட்டிறைச்சி சாப்பிடுவார்கள். இவர்களிலும் சிலர் மாட்டிறைச்சி சாப்பிடுவார்கள் (வளையே திரியாத வண்ணம் கொஞ்சம் ஒளிவழி மறவைக) சவைக்கார வீட்டுப் பண்களை கிறிஸ்தவர்கள் 'சறை' அடிக் கமுடியாது. கிறிஸ்தவர்கள் வீட்டுப் பண்களை சவைக்காரர் தாராளமாக 'சறை' அடிக் கலாம். இப்படியான ஒற்றுமைகளும், சின்னஞ்சிறு வறோபாடங்களும் இருந்தாலும் ஏதோ ஒன்று அவர்கள் நெருக்கத்தை தடுத்து நின்றது. நரேல் கண்டால் மரியாதையாக சிரித்துக் கொள்வார்கள். மற்றும் பி ஓட்டுதல், உறவாடாதுகள் எல்லாம் கிடையாது.

புலலோலி கிழக்கில் வசித்தவன்தான் சபையைத் தோழன். அவனுடன் பழகுவதை சவைர்கள் மட்டுமன்றி அவனுடைய மதம் சார்ந்தவர்களும் தவிர்த்திருந்தார்கள். சபையைத் தோழன் சிறு வயதில் தந்தையை இழந்தவன். அவனது தந்தை மாட்டின் ஒரு மகா குடிகாரன். ஒருநாள் குடிபோதையில், குளிக்கும் போது தவறி கிணற்றுக்குள் விழுந்து சத்தெழுப்பினான். அவனது தாய் மாமார்க்கிரே அன்றி பற்றி ஊரில் நல்லவிதமான கதைகளை நான் கேட்டதில்லை. மார்க்கிரே அன்றியை தருவில் கண்டால், „அங்கை என்ன பார்வை“ என்று புருசன் மாரை அதட்டி இழுத்துச் செல்லும் மனைவிகள் எங்கள் ஊரில் அதிகம் இருந்தார்கள்.

சபையைடன் விளையாடாததற்கு அவனது வீட்டுக்குப் போனால், „வாராசா, சபையைடையினை விளையாட வந்தனீ யே?“ என்ற அன்பான உபசரிப்பு மார்க்கிரே அன்றியிடம் இருந்து வரும். விளையாடி முடிந்த பிறகு எங்கள் இருவருக்கும் கைகால்களைக் கழுவி விட்டு, சாப்பிடுவதற்கு பலகாரங்கள், தனீ ர் தந்து, „விளையாடாததோடு நிக் காமல் நல்லா பதிக் கவும் வேண்டும்“ என்று அறிவுரையும் தருவார். அவரைப் பற்றி எதற்காக சனங்கள் இப்படி அவதூறிக் பசேுகிறார்கள் என்று

எனக்கு சிலர் மீது கபோபமும் இருந்தது. அதிலும் மரியந்சேன் மீது எனக்கு அதிக கபோபம் இருந்தது.

மரியந்சேனிடம் கூபி கிபி கிடயாது. சிகரெட் பிபிப்பான். எந்த மொக்கைப் படமானாலும் முதல் காட்சிக்கு முதல் ஆளாக போய் நிற்பான். இப்பொழுது உள்ளது போன்ற அங்கங்கே கமரா பொருத்தி கண்காணிக் கும் வசதி எல்லாம் அப்பொழுது கிடயாது. ஆனால் ஊரில் எது நடந்தாலும் எப்படியோ மரியந்சேனது காக் கண்க்குத் திரிந்துவிடும். வீதியில் போய் வருபவர்களை வழி மறித்து தான் அறிந்த விசயங்களைச் சொல்லிக் கொள்வதில் அவனுக்குப் பெருமறை. தான் பாரக்காத விசயங்களைக் கட்ட நேரில் நின்று பார்த்தது போன்ற காட்சிகளாக விவரித்துச் சொல்லும் ஆற்றல் அவனிடம் இருந்தது. நான் சப்சயையோடு விளையாடி விட்டு மாரக்கிரறே அன்றி வீட்டில் இருந்து வருவதைக் கண்டால், என் வயதைப் பற்றிக் கட்ட யோசிக்காமல், „என்ன, நீ ச்சல் பழகிட்டு வாறாய் போல“ என்று நக்கலாகக் கேட்பான்.

ஒருநாள் நான் சப்சயையோடு விளையாடி விட்டு வரும் போது மரியந்சேன் என்னை வழி மறித்தான். நான் சப்சயையோடு விளையாட அவனது வீட்டுக்குப் போவது மரியந்சேனுக்குப் பிபிக் காது என்பது எனக்குத் தெரியும்.

„விளையாடறதுக்கு உனக்கு வறே இடம் கிடகைக் இல்லையோ?“ என்று கேட்டான். நான் ஏதுவாமே பசோமல் நின்றேன்.

மரியந்சேனே தொடர்ந்தான். “உனக்கு மாரக்கிரறே பற்றி என்ன தெரியும்? பிழையான பொம்பிளையவள். அவள் புருசனையே கொலை செய்தவள். நீ இனி சப்சயையோட விளையாட அங்கை போகாதே” என்றான்.

„மரியந்சேனை, இந்தப் பக்கம் வரக் கட்டாது என்று ஒருநாள் அம்மா துரத்தி விட்டவ“ என்று சப்சை ஒரு தடவை என்னிடம் சொன்னது ஞாபகத்தில் வந்தது. உடனடியே மரியந்சேனைக் கேட்டும் விட்டனே. “உங்களை வரவண்டாம் என்று சொன்ன கோவத்தில்தானே என்னை அங்கை விளையாடப் போக வண்டாமெண்டு நீங்கள்” நான் இப்பிக் கேட்டதும் மரியந்சேனுக்கு கபோபம் கண்டிப்பாக வந்திருக்கும். ஆனாலும் அதை அவன் வளையே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. “விசரக்கதை கதைக் கிறாய்” என்றவன், மறே கொண்டு சொல்ல ஆரம்பித்தான். அவன் சொன்னதைக் கேட்ட பொழுது நம்ப முடியாமல் இருந்தது. ஆனாலும் சிறிதாக ஒரு பயம் என்னிடம் ஓட்டிக் கொண்டது.

மாரட்டின் ஒரு தண்ணீர் பிரியன். அவனுக்கு கள்ளை விட சாராயம் தான் அதிகம் பிபிக் கும். நேரம் கிடகைக் கிற பொழுதெல்லாம் கூபிக் க வண்டும் என்ற வறி அவனுக்கு இருந்தது. அதுவும் தனியாக தண்ணி அபிக் க அவனுக்கு சரிபட்டு வராது. யாராவது கட்டும் வண்டும். அதற்கு மின்னும் கட்டாளிகள் அவனுக்கு இருந்தார்கள். “304 கார்டஸ்” விளையாட்டோடான அவர்கள் தண்ணி அபிக் க ஆரம்பிப்பார்கள். ஆரம்பத்தில் சந்தோசமாக, சிரித்துக் கொண்டே அவர்களது சீட்டுக் கட்டு விளையாட்டு தொடங்கும். போதலை ஏற ஏற அவர்களுக்கு சண்டைகள், சத்தங்கள் மெதுவாக ஆரம்பிக்கும்.

“நீ கலாவரை மணலைப் போட்டிருந்தால் கதை வறே மச்சான்”, “ஆடித்தன தான் துரம்பு எண்டு எனக்கு அப்பவே தெரியும். ஒரு துரம்பும்

மாட்டமாட்டன் எண்டுட்டுது",

"நீ அபிச்ச கம்மாறிஸ் பிழை",

"விசர் விளையாட்டு விளையாடறாய், மதுலிலை ஜக்கை அபிச்சு ஒன்பதை விழுத்தி இருந்தால் கதை வேறே. கையிலை கம்மாறிஸ்"

என்று பலவித உரையாடல்களோடு அவர்களது சீட்டுக் கச்சேரி நகரும். ஒரு கட்டத்தில் போதையின் உச்சத்தில் ராஜா எது ராணி எது என்று திரியாமல் கலாவரையும், ஆபித்தனும் ஒன்றாகக் கலந்து திரிய, சீட்டுக்கட்டு சிதறி நிலத்தில் கிடக்க அதன் மலே விழுந்து கிடப்பார்கள். என்னதான் போதையில் விழுந்தாலும் அதிலும் உசாரான ஆட்களும் இருந்தார்கள். மாட்டினின் நிறைந்த போதையில் அவனது வீட்டில் தவறு நடக்க ஆரம்பித்தது.

அன்றொருநாள் ஏதோ ஒரு அவசரமான விடயமாக வேலையில் இருந்து வீட்டுக்கு வந்த மாட்டினுக்கு மார்க்கிரேற்றின் விளையாட்டு திரிந்து போயிற்று. தனது நண்பர்களின் நட்பும் மாட்டினுக்குப் புரிந்து போயிற்று. சாராயம் குடிக்கும் போது வரும் போதையைவிட அதிகமான வெறிகண்டான். விளையை, மார்க்கிரேற்றின் உடம்பு பல காயங்களை கண்டது.

துரோகம், கோபம், இயலாமலை எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து மாட்டினைச் சோர்வடையச் செய்திருந்தது. இந்த நிலையை மறக்க அவனுக்கான மருந்து சாராயம் தான். துரையிங்கம் கடக்கக் குப்போய் சாராயம் வாங்கிக் கொண்டான். மதியம் அவன் வீட்டுக்கு வரும் போது அவனது தள்ளாட்டத்தை ஊர் நின்று வேடிகை பார்த்தது.

வீட்டுக்கு வந்தவன் நேரடியாகக் கிணற்றடிக்குப் போய் குளிக்க ஆரம்பித்தான். துலாவில் கட்டியிருந்த கயிறு சற்று சிறிதாக இருந்ததால், கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளும் ஒவ்வொரு தடவையும் துலாவை நன்றாகக் கீழ்தோட்டுத்தான் அவனால் தண்ணீர் அள்ள முடிந்தது. தண்ணீர் அள்ளுவதில் சிரமமும், அதிகமாகக் குடித்ததால் தள்ளாட்டமும் அவனிடம் இருந்தது. ஆனாலும் தொடர்ந்து குளித்துக் கொண்டிருந்தான். கிணற்றில் இருந்து எடுத்து தலையில் ஊற்றிய தண்ணீர் மாட்டினை சிறிது குளிரவைத்துக் கொண்டிருந்தது.

குளித்துவிட்டு வந்தவன் மாட்டினுக்கு சபடாக உணவு பரிமாறுவது மார்க்கிரேற்றின் வழமை. மார்க்கிரேறு குடித்ததைப் பார்த்தான். அது வெறுமையாக இருந்தது. சாப்பிட்டு முடிந்தவன் குடிக் கண்ணீர் கொடுக்கவில்லை என்றால் அது இன்னமொரு பிரச்சனையை உருவாக்கி விடலாம் என்று நினைத்தான். இப்பொழுது குடித்ததைக் கொண்டுபோய் கிணற்றடியில் வைத்தால் குடித்தில் தண்ணீர் ஊற்றி விடுவானா? இல்லாதென்ன எட்டி உதையானா? என்ற கேள்வியும் மார்க்கிரேற்றிடம் இருந்தது. ஆனாலும் மாட்டினுடைய கோபத்தை ஆழம் பார்க்க இதை ஒரு சந்தர்ப்பமாக பயன்படுத்த மார்க்கிரேறு எண்ணினான்.

குடித்ததைக் கொண்டுபோய் கிணற்றடியில் வைத்தான். மார்க்கிரேற்றையோ, குடித்தையோ மாட்டின் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவன் தன்பாட்டுக்கு குளித்துக் கொண்டிருந்தான். மார்க்கிரேறு பொறுமையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்கு ஒன்று விளங்கியது. அது, மாட்டினுக்கு இன்னமும் கோபம் தணியவில்லை என்று. அத்தோடு அவனது கோபம் இனி தணியுமா? என்றும் அவளுக்குத் திரியவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் குடித்து விட்டு வந்து உதையானோ என்ற பயமும் அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டது. மாட்டினோ எதுவித

உணர்ச்சிகளையும் காட்டாமல் துலாவை நன்கு தாட்டு கிணற்றில் இருந்து தண்ணீர் அள்ளிக் குளித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது செயலை சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாரக்கிரே மார்ட்டினை நெருங்கி வந்தான். துலாவை தாட்டு தண்ணீர் அள்ள மாட்டின் எத்தனித்த அந்த தருணத்தில் அவனதைத் தள்ளிவிட்டான்.

ஆழமான அந்தக் கிணற்றுக்குள் இருந்து மார்ட்டினின் உடலை வெளியே எடுத்துப் போடும் பொழுது, மாரக்கிரேறையைச் சுற்றி இருந்து பணிகள் கட்டம் ஓப்பாரி வதைத்துக் கொண்டிருந்தது. சோகம் பகிர வந்தவர்களில் பக்கத்து வீட்டு மாணிக்கத்தின் பார்வை மட்டும் மாரக்கிரேறையை தலகையுனிய வதைத்தது. "ஒருவளே பார்த்திருப்பானோ?" என்று அவளுக்கு அச்சம் வந்தது.

மரியநசேன் சொன்ன மாரக்கிரேறின் கதை இதுதான். எல்லாவற்றையும் நேரில் நின்று பார்த்தது போல் அவன் இந்தக் கதையைச் சொன்னதில் எனக்கு அவன் மீது துளியும் நம்பிக்கையில்லை. மந்திரி குமாரி திரைப்படத்தில் மலையே சிவியில் இருந்து நாயகி தனது கணவனைக் கீழே தள்ளிவிடும் காட்சியை மாரக்கிரே அன்றியின் கதையோடு சேர்த்து அவன் எனக்கு கதை விட்டிருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் தபுக்குத் தபுக்கி திரைப்படத்தில் சிவாஜி கணசேன் பசேமும் "தருணத்தில் கொலையும் செய்வாள் பத்தினி" என்ற கலையூர் கருணாநிதியின் வசனத்தை தனது கதையோடு பொருத்திப் பார்த்திருக்கலாம்.

„என்ன நடந்தது என்று யாரும் பாரக்காத போது, இதுதான் என்று எப்பிடி உங்களால் சொல்லலோம்?“ எனது அந்தக் களேவிகும் மரியநசேனிடம் பதில் இருந்தது.

„பக்கத்து வீட்டு மாணிக்கம்தான். அவன்தான் விசயத்தை வெளியே விட்டவன்“ மரியநசேனே தொடர்ந்து சொன்னான், „அண்டகைக்கு நடந்த சம்பவத்தை வலேகை குள்ளாலபாத்வன் அவன். எதுக்கு வம்பு என்று பசோமல் இருந்திட்டான். ஒருநாள் மாரக்கிரேறையும் அவனும் வந்த ஒரு காணிப் பிரச்சினையிலை, நீ புருசனையே கிணத்துக்குள்ளை தள்ளிக் கொண்டவள்தானே என்று ஆக்களக்கு முன்னாலே மாணிக்கம் கட்டிப் பொழுது வாயை மூடிக் கொண்டு போனவள்தான் மாரக்கிரே. அதுக்குப் பிறகுதான் ஊருக்கே விசயம் தெரிஞ்சுது“

மார்ட்டினின் இறந்து 53 வருடங்களாயிற்று. எனக்குக் கதை சொன்ன மரியநசேனும், இந்தக் கதையின் நாயகி மாரக்கிரே அன்றியும் இப்பொழுது உயிரோடு இல்லை. „விளையாடாதோடையே நிக் காமல் நல்லா பபிக் கவும் வணைம்“ என்று, அன்று அன்போடு என்னபை பார்த்துச் சொன்ன மாரக்கிரே அன்றி உண்மையில் ஒரு கொலையாளிதானா? என்னுள் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது இந்தக் களேவி.

- 0000000000000000

19.06.2017